

Universiteit Utrecht

Nieuwe Perspectieven

Een Follow-up Studie naar de Effectiviteit van de Preventieve Justitiële Jeugdinterventie
'Nieuwe Perspectieven' op Delinquent Gedrag en Denkfouten

Datum:	21 juni 2018
Cursus:	Thesis Pedagogische Wetenschappen
Cursuscode:	200600042
Studenten:	Nadine Chamuleau (6193285) Julia Dijkema (6206247) Freke Sprengers (6271634)
Thesisbegeleider:	Sanne de Vries
Tweede beoordelaar:	Natasha Koper

Abstract

This study investigated the long-term effectiveness of the prevention program *New Perspective* (NP) among adolescents. The aim of NP is to prevent adolescents from developing persistent criminal behavior. This study examined delinquent behavior, cognitive distortions and the moderating effect of ethnic background. The study is based on an existing database from a previous research among these at-risk youth. In the previous study the adolescents were randomly assigned to NP or care as usual (CAU). In total 19 adolescents (NP, $n = 12$, CAU, $n = 7$) responded on the recall for the fifth measurement. Self-report data were collected to assess delinquent behavior and cognitive distortions. The data of the primary outcomes (delinquent behavior and cognitive distortions) were analyzed with *MANOVA's*. Ethnic background (used as a covariate) was analyzed with a *MANCOVA*. The results showed no significant difference between NP and CAU. Ethnic background did not appear to moderate the effects of NP. The conclusion of this study is that there is no difference between NP and CAU on delinquent behavior and cognitive distortions. Future research should include more participants, so the outcome can be more generalized. Furthermore, future research should focus on the program integrity.

Keywords: New Perspective, juvenile delinquency, prevention, delinquent behavior, cognitive distortions

Inhoudsopgave

Theoretische inleiding	3
Methode	5
Design	5
Onderzoeksprocedure	6
Participanten	6
Meetinstrumenten	7
Analyses	8
Ethische kwesties	9
Resultaten	9
Assumpties	10
Interventie effecten	10
Discussie	13
Sterke en zwakke punten	15
Conclusie en aanbevelingen	16
Referenties	18
Bijlagen	
Bijlage 1: Metingen	
Bijlage 2: Scrollformulier	

Effect van Preventieve Justitiële Jeugdinterventie

De strafrechtelijke daderpopulatie bestaat momenteel voor het grootste deel uit 18- tot 25-jarigen, waarbij het percentage op een leeftijd van 18 jaar het hoogst is (Centraal Bureau voor de Statistiek [CBS], 2016; Van der Laan & Beerthuizen, 2018). Volgens Moffit (1993) is delinquent gedrag onlosmakelijk verbonden met deze adolescentiefase waarin geëxperimenteerd wordt, hij beschrijft deze groep als *adolescence-limited* (AL) jongeren. De groep die hiernaast zowel voor als na de adolescentiefase antisociaal gedrag vertoont en waarbij de eerste symptomen optreden in de kleutertijd wordt beschreven als *life-course-persistent* (LCP) jongeren (Moffit, 1993). Doordat deze LCP-jongeren op een jonge leeftijd delinquent gedrag vertonen, hebben zij een grotere kans om te recidiveren (Katsiyannis, Ryan, Zhang, & Spann, 2008).

Ondanks de daling van de geregistreerde jeugdcriminaliteit in de periode van 2007 tot 2017 (Weerman, 2017; Van der Laan & Beerthuizen, 2018) is een vroegtijdige interventie voor jongeren met een hoog risico op delinquentie van groot belang (May, Osmond, & Billick, 2014). Zo stelt Loeber (1990) dat het in aanraking zijn geweest met de politie op vroege leeftijd vaak een voorspeller is van gedragsproblemen en ander delinquent gedrag. Deze kinderen/jeugdigen hebben extra hulp nodig, die zij veelal niet binnen het eigen systeem ontvangen (Moffit, 1993; Frick & Vinding, 2009). Middels preventieve hulp kunnen de risicofactoren worden gereduceerd en nemen gedragsmatige-, sociale en academische problemen af (Prins & Braet, 2014; Weisz, Sandler, Durlak, & Anton, 2005).

Een model dat in veel van de preventieve interventies wordt teruggevonden is het Risk-Need-Responsivity-model (RNR-model). Het *Risk* principe staat voor het aanpassen van de intensiteit van de hulpverlening aan het risico dat iemand loopt op recidive. Het *Need* principe stelt dat interventies gericht moeten zijn op sociale en individuele factoren die verband houden met het criminele gedrag. Tot slot zegt het *Responsivity* principe dat de interventie die wordt geboden, aangepast dient te worden aan de cognitieve vermogens en het motivatieniveau van het individu (Bonta & Andrews, 2007). Het RNR-model heeft een wetenschappelijk bewezen effect binnen preventieve hulpverlening bij jeugdcriminaliteit (Andrews & Bonta, 2010). Tevens blijkt uit de meta-analyse van Koehler, Lösel, Akoensi en Humphreys (2013), dat interventies waarin het RNR-model volledig geïmplementeerd is, effectief zijn in het laten dalen van de recidive.

Een interventie gebaseerd op het RNR-model is Nieuwe Perspectieven (NP). NP is een kortdurende en intensieve interventie voor jongeren waarbij sprake is van stagnatie in de maatschappij, het justitiële systeem en de hulpverlening. Volgens het risicoprincipe wordt er binnen NP eerst een risicotaxatie gedaan, om de intensiteit van het traject af te stemmen. Hierna wordt volgens het behoefteprincipe aandacht besteed aan criminogene factoren zoals de sociale omgeving, de opvoeding en denkfouten. Tot slot wordt er binnen

NP ook aan het responsiviteitsprincipe voldaan, namelijk met behulp van een individuele aanpak die afgestemd wordt op de motivatie, persoonlijke achtergrond en het vermogen van de jongeren (De Vries, Hoeve, Wibbelink, Asscher, & Stams, 2017). NP heeft geen specifieke module voor minderheidsgroepen. Het begrip minderheidsgroep is gebaseerd op het geboorteland van zowel de jongere als beide ouders. In de afstemming kan wel rekening worden gehouden met de etniciteit (De Vries, Hoeve, Asscher, & Stams 2014). De uitgangspunten binnen deze interventie zijn het benadrukken van positieve aspecten en het belang van de leefomgeving, met als doel het voorkomen dat jongeren afglijden naar de criminaliteit door middel van het op gang helpen van de hulpverlening (De Vries et al., 2017).

Binnen de interventie NP wordt er aandacht besteed aan de criminogene factor denkfouten. Denkfouten zijn fouten die gemaakt worden door een verkeerde betekenis te geven aan ervaringen (Barriga, Landau, Stinson, Liao, & Gibbs, 2000). Voornamelijk zelfbeschermende denkfouten komen voor bij jongeren die delinquent gedrag vertonen (Liao, Barriga, & Gibbs, 1998). De zelfbeschermende denkfouten zijn onderverdeeld in: egocentrisme, anderen de schuld geven, goedpraten/verkeerd benoemen en uitgaan van het ergste (Brugman, Nas, & Van der Velden, 2011). Er wordt van een criminogene factor gesproken, aangezien jongeren hun delinquente gedrag door middel van denkfouten rechtvaardigen door bijvoorbeeld anderen de schuld te geven (Brugman et al., 2011; Barriga et al., 2000).

In de periode van 2010 tot en met 2015 is er middels een gerandomiseerd en gecontroleerd design (RCT-design) onderzoek gedaan naar de effectiviteit van NP. De interventie NP is vergeleken met de controlegroep. De adolescenten in de controlegroep kregen andere of geen hulpverlening aangeboden (*care as usual* (CAU), De Vries, Hoeve, Asscher & Stams, 2018). Uit dit onderzoek bleek dat er voor beide groepen sprake was van een afname van delictgedrag over de tijd. Er werden geen significante verschillen tussen NP en CAU gevonden met betrekking tot het voorkomen en terugdringen van delinquent gedrag en denkfouten (De Vries et al., 2017). Het merendeel van de jongeren die participeerden in het onderzoek behoorden tot minderheidsgroepen. Echter is geen significant verschil gebleken tussen autochtone jongeren en jongeren minderheidsgroepen bij zowel delinquent gedrag als bij denkfouten (De Vries et al., 2014).

Zowel op nationaal als internationaal is nog weinig onderzoek gedaan naar de afstemming van interventies op minderheidsgroepen, waarbij sprake is van een RCT-design (Wilson, Lipsey, & Soydan, 2003). Daarom is het van belang om te analyseren of effecten van interventies verschillen voor jongeren met verschillende achtergronden. Uit onderzoek komt naar voren dat jongeren uit minderheidsgroepen specifieke risicofactoren kennen, zoals een gebrekkige integratie (Loeber & Farrington, 2007). Deze specifieke

risicofactoren vergroten de kansen tot het plegen van (vermogens)delicten (Boutellier, 2003).

Doordat er weinig *evidence-based* criminaliteitspreventie interventies zijn, dient er meer geïnvesteerd te worden in onderzoek naar werkende preventieve interventies (Farrington, Gaffney, Lösel, & Tofti, 2017; Homel, Freiberg, & Branch 2015). Als gevolg hiervan worden te weinig criminaliteitspreventie programma's op grote schaal geïmplementeerd. Daarom is het van groot wetenschappelijk belang dat er onderzoek gedaan wordt naar preventieve evidence-based justitiële jeugdinterventies. Om het eventuele *sleeper effect*, waarbij gesteld wordt dat effecten van een therapie na een langere tijd vaak pas tot uiting komen (Flückiger & Del Re, 2016), bij NP te achterhalen wordt er in dit onderzoek een lange termijn follow-up meting gedaan. Dit is van belang aangezien effecten van een interventie bij kinderen en jeugdigen meer tijd nodig hebben om zich te uiten (Van Aar, Leijten, Orobio de Castro, & Overbeek, 2017). Daarnaast is het van maatschappelijke belang dat de dalende jeugdcriminaliteitscijfers blijvend zullen zijn, wat bereikt kan worden middels een effectieve preventieve aanpak van jeugdcriminaliteit.

De vraag die centraal staat in dit onderzoek is als volgt: *Is er een verschil in het delinquente gedrag tussen de jongeren die NP hebben gevolgd en jongeren die CAU hebben gekregen?* Verwacht wordt dat er een geen significant effect gevonden gaat worden van de interventie NP op het delinquente gedrag ten opzichte van de controlegroep. Deze hypothese is gebaseerd op eerder onderzoek van De Vries en collega's (2017), waar ook geen verschil werd gevonden in delinquent gedrag. Naast het effect op het delinquente gedrag, wordt er gekeken naar de criminogene factor denkfouten. De vraagstelling hierbij luidt: *Is er een verschil in denkfouten tussen de jongeren die NP hebben gevolgd en jongeren die CAU hebben gekregen?* Hierbij is evenals de verwachting bij delinquent gedrag, dat er geen significant verschil zal zijn, gezien de eerdere uitkomsten van onderzoek naar de effecten van NP door De Vries en collega's (2017). Tot slot zal er gekeken worden wat het effect van etniciteit is op delinquent gedrag en denkfouten, waarbij de vraag luidt: *Is er een verschil tussen autochtone jongeren en jongeren uit minderheidsgroepen bij delinquent gedrag en denkfouten?* Ook hierbij is, op basis van de uitkomsten van eerder onderzoek van De Vries en collega's (2017) en van Wilson en collega's (2003), de verwachting dat er geen sprake is van een significant verschil.

Methode

Design

In dit onderzoek is er gekeken naar de effecten van NP op delinquentie en denkfouten. Daarnaast is gekeken naar de invloed van etniciteit op deze effecten. Er is een toetsend onderzoek uitgevoerd, wat gepaard ging met kwantitatieve dataverzameling. De verwachting was dat er geen verschil tussen deelnemers van NP en CAU zou zijn op bij delinquent gedrag, denkfouten en etniciteit.

Er is gebruik gemaakt van een gerandomiseerde gecontroleerde studie (RCT) met een experimentele groep en een controlegroep. De experimentele groep ontving NP en de controlegroep ontving CAU. Tijdens het onderzoek naar de effecten van NP werd gebruik gemaakt van een testbatterij om de effecten van het interventieprogramma te meten.

Onderzoeksprocedure

Het huidige onderzoek is een lange termijn follow-up (T5) naar de effecten van NP. De eerdere metingen staan vermeld in Bijlage 1: Tabel 1. De 101 participanten die destijds mee hebben gedaan aan het onderzoek van De Vries en collega's (2015), voldeden aan de inclusiecriteria en zijn voor dit onderzoek wederom benaderd in maart en april 2018. De jongeren zijn telefonisch (zowel de jongere als de ouders/verzorgers), via e-mail, een informatiebrief, social media of via huisbezoek geïnformeerd over en gevraagd voor deelname aan het onderzoek. De jongeren hebben op verschillende manieren de vragenlijst in kunnen vullen: online zonder begeleiding van een onderzoeker, telefonisch en op papier onder begeleiding van een onderzoeker.

Participanten

De jongeren zijn destijds door instanties aangemeld voor NP, waaronder het veiligheidshuis, school en leerplicht en Bureau HALT. Tevens waren er een aantal jongeren die zichzelf hadden aangemeld. De jongeren voldeden aan de volgende criteria: tussen de 12 en 23 jaar, contact met politie en justitie (minimaal 2 delicten), het laten zien van problemen in het gedrag op verschillende leefgebieden en er moest sprake zijn van een risico voor het ontwikkelen of verergeren van een deviante levensstijl (De Vries et al., 2014).

Voor huidig onderzoek zijn 101 ($N=101$) jongeren benaderd, waarvan 19 ($N=19$) jongeren bereid waren om mee te werken, middels het invullen van de testbatterij. Van deze 19 jongeren ($N=19$) ontvingen 12 jongeren NP ($n=12$) en 7 jongeren CAU ($n=7$). Van de interventiegroep is dit een uitvalpercentage van 74,5% ($n=35$) en voor de controlegroep een uitvalpercentage van 87,0% ($n=47$). De voornaamste redenen van uitval waren het krijgen van geen respons bij benadering of het niet gemotiveerd zijn om mee te werken. Door de veelal verouderde gegevens, konden een aantal jongeren niet worden bereikt.

Tabel 2 geeft achtergrondinformatie van de jongeren weer. Alle jongeren woonden ten tijde van het onderzoek in Amsterdam. De gemiddelde leeftijd van de jongeren was 20,89 ($SD=1,79$). De onderzoeksgroep bestaat voor 47,4% ($n=9$) uit meisjes en voor 52,6% ($n=10$) uit jongens, waarvan 31,6% ($n=6$) autochtone jongeren en 68,4% ($n=13$) uit jongeren behorende tot een minderheidsgroep bestaat. De categorie jongeren behorende tot een minderheidsgroep is gebaseerd op het geboorteland van zowel de jongere als beide ouders (De Vries et al., 2014). Wanneer beide ouders in Nederland waren geboren, werd er gesproken van autochtone jongeren. Van de jongeren die uiteindelijk zijn

bereikt, heeft 94,7% ($n=18$) een opleiding afgerond, 52,6% ($n=10$) volgt momenteel een opleiding, 84,2% ($n=16$) heeft momenteel een baan en geen van de jongeren ($n=0$) heeft momenteel nog hulpverlening.

Tabel 2

Achtergrondinformatie jongeren behorende tot NP^a ($n=12$) en CAU^b ($n=9$)

	NP		CAU		<i>t</i>
	<i>M</i>	<i>SD</i>	<i>M</i>	<i>SD</i>	
Gemiddelde leeftijd	20.75	1.49	21.14	2.34	0.45
Leeftijd eerste delict	14.71	1.62	15.91	1.62	1.10

	NP		CAU		<i>χ</i>
	%	<i>n</i>	%	<i>n</i>	
Mannelijk	50.00	6	57.14	4	0.09
Etnische minderheidsstatus	58.34	7	85.71	6	1.53

Noot. ^aNieuwe Perspectieven ^bcare as usual

Meetinstrumenten

Er is gebruik gemaakt van een zelfrapportage vragenlijst, waarbij een verkorte versie is gebruikt ten opzichte van de eerdere metingen. Het eerste onderdeel van de testbatterij heeft betrekking op de demografische gegevens. Hierbij werd als eerste gevraagd naar het geslacht, de geboortedatum, de leeftijd, de geboorteplaats, of er momenteel hulpverleningsinstanties in beeld zijn, de huidige woon-/ verblijfplaats en de woonomstandigheden (bij bijvoorbeeld ouders of op zichzelf). Vervolgens werd gevraagd naar eventueel afgeronde opleiding(en), mogelijke huidige opleiding en of de jongere momenteel werkt.

Voor het meten van delinquent gedrag, is gebruik gemaakt van de Monitor Zelfrapportage Jeugdcriminaliteit (MZJ) van het Wetenschappelijk Onderzoek- en Documentatiecentrum (WODC; Van der Laan & Blom, 2006; Van der Laan, Blom, & Kleemans, 2009). De vragenlijst bestaat uit 35 items, deels onder te verdelen in de volgende subschalen: geweldsdelicten (7 items), vernieling (4 items) en vermogensdelicten (6 items). Deze items hebben betrekking op de periode van het moment van de laatst ingevulde vragenlijst (T4) tot het invullen van de vragenlijst voor dit onderzoek (T5). Onder de items is er een verdeling gemaakt tussen 'lichte' (18 items) en 'zware' delicten (17 items). Een voorbeeld van een vraag met betrekking tot licht delinquent gedrag: *Heb je iemand uitgescholden omdat hij/zij een andere huidskleur of geloofsovertuiging had?* Er is gebruik gemaakt van een prevalentieschaal, waarbij gekozen kan worden tussen 'ja' en 'nee'. Bij de zware delinquente gedragingen werd naast de prevalentieschaal ook gebruik gemaakt van de frequentieschaal, een voorbeeld van een vraag: *Heb je een fiets of een scooter (brommer) gestolen? Wanneer deze vraag met 'ja' werd beantwoord, volgde de vraag: Hoeveel keer heb je dit in de afgelopen 3 maanden*

gedaan? De MJZ is niet door de Commissie Testaangelegenheden Nederland (COTAN) beoordeeld. Uit onderzoek blijkt dat de MJZ niet geheel valide is, aangezien de schaal gevoelig is voor sociale wenselijkheid. Hierdoor is de kans aanwezig dat er sprake is van onderrapportage. Ook blijkt uit onderzoek dat er niet gegeneraliseerd kan worden doordat de delicten weinig specifiek zijn (Beerhuizen, Tollenaar, & Van der Laan, 2017). Er zijn in dit onderzoek betrouwbaarheidsanalyses uitgevoerd voor de MJZ. Gekeken naar de gehele MJZ, kan de betrouwbaarheid in dit onderzoek met goed worden beoordeeld ($\alpha=.90$). De verkorte vragenlijst wordt met voldoende beoordeeld ($\alpha=.87$). Bij de subschalen is er bij vernieling/ versterking openbare orde sprake van een goede betrouwbaarheid ($\alpha=.94$). De subschaal vermogen wordt met voldoende beoordeeld ($\alpha=.75$) en de subschaal geweld wordt onvoldoende beoordeeld ($\alpha=.54$).

Denkfouten zijn gemeten met de Nederlandse versie van de *How I Think vragenlijst* (HID; Gibbs, Barriga, & Potter, 2001; Brugman et al., 2011). De vragenlijst bestaat uit 54 items, waarvan er 39 over vier categorieën zelfbeschermende denkfouten gaan, 8 over onaannemelijke antwoorden en 7 items zijn positieve opvullingsvragen. Het concept denkfouten is in de HID gebaseerd op vier zelfbeschermende denkfouten: egocentrisme (9 items), anderen de schuld geven (10 items), goedpraten/verkeerd benoemen (9 items) en uitgaan van het ergste (11 items; Brugman et al., 2011). Een voorbeeld van een egocentrisme vraag is: *Soms moet je liegen om te krijgen wat je wilt*. Een voorbeeld van een vraag over anderen de schuld geven: *Ik maak fouten omdat ik met verkeerde mensen om ga*. Van goedpraten/verkeerd benoemen is een vraag: *Sommige mensen vragen om een pak slaag*. Uitgaan van het ergste wordt onder andere uitgevraagd door de vraag: *Ik kan er niets aan doen dat ik mijn geduld vaak verlies*. De vragen worden beantwoord op een 6 punts-Likertschaal waarbij 1 'erg mee eens' is en 6 'erg mee oneens'. De schalen worden berekend door het gemiddelde te nemen van de bijbehorende vragen. De betrouwbaarheidsanalyses voor de HID uit dit onderzoek hebben de volgende resultaten opgeleverd: een excellente betrouwbaarheid op denkfouten ($\alpha=.96$), de subschalen egocentrisme ($\alpha=.83$), anderen de schuld geven ($\alpha=.83$), goedpraten/verkeerd benoemen ($\alpha=.85$) en van het ergste uitgaan ($\alpha=.89$) is de betrouwbaarheid goed.

Analyses

Delinquent gedrag. Om het langetermijneffect van de interventie te meten, is gebruik gemaakt van een *one-way ANOVA*. De scores op de items behorende tot de MJZ worden als somscores gebruikt bij de analyses. De scores op delinquent gedrag op T5 vormen de afhankelijke variabele en de conditie (NP/CAU) de onafhankelijke variabele (factor). Hierbij werd zowel naar de totale score op de vragenlijst (35 items) als naar de score op de verkorte vragenlijst (17 items) gekeken. Hier is onderscheid in gemaakt, zodat met behulp van de verkorte vragenlijst er een vergelijking kan worden gemaakt tussen de scores op T1 (uit het eerdere onderzoek van De Vries et al., 2017) en T5. Er is met behulp

van een *MANOVA* naar verschillen gekeken tussen de condities per subschaal (gewelddelicten, vernieling en vermogensdelicten). Omdat er bij de MJZ sprake is van een samengesteld construct (bestaande uit meerdere afhankelijke variabelen), wordt delinquent gedrag ook met behulp van *MANOVA* geanalyseerd (Field, 2009). Het gebruik van een *MANOVA* ten opzichte van meerdere *ANOVA*'s vergroot de power en verkleint de kans op type I-fout (Tabachnick & Fidell, 2013). De scores op T5 per subschaal waren hierbij de afhankelijke variabelen en de conditie was de onafhankelijke variabele.

Denkfouten. Om de effectiviteit van NP met betrekking tot denkfouten te meten is gebruikt gemaakt van een *MANOVA* om het samengestelde construct denkfouten te analyseren. Eveneens werden bij denkfouten de *MANOVA* de groepen vergeleken op meerdere afhankelijke variabelen. De afhankelijke variabelen waren de subschalen: egocentrisme, anderen de schuld geven, goedpraten/verkeerd benoemen en uitgaan van het ergste op T5.

Moderator etniciteit. De invloed van etniciteit op het effect van NP werd geanalyseerd door middel van een *two-way MANCOVA*. Etniciteit werd hierbij meegenomen als moderator. De moderator analyses werden uitgevoerd met de afhankelijke variabelen delinquentie en denkfouten, met toevoeging van de conditie als factor en de moderator als covariaat, inclusief een interactieterm van moderator X conditie (NP/CAU).

Ethische kwesties

Om de privacy van de participanten te waarborgen, is aan het begin van het onderzoek (vóór T1) het *informed consent* getekend, waarin toestemming werd gevraagd voor het gebruik van de door hen gegeven data. Hierin staat dat de gegevens anoniem worden verwerkt. Het anonimiseren van de gegevens werd gedaan middels proefpersoonnummers, waarbij de namen werden losgekoppeld van de verkregen informatie.

Resultaten

Op basis van de zelfrapportages van de jongeren over delinquent gedrag, blijkt dat 74% sinds de nameting (T4) tot aan de follow-up meting (T5) een of meerdere delicten gepleegd (35 items). Van de interventiegroep NP is dit 67% en van de controlegroep is dit 86%. 47,1% van de delicten werd gepleegd door autochtone jongeren en 52,9% werd gepleegd door jongeren uit minderheidsgroepen. Gekeken naar de delicten die zijn opgenomen in de verkorte vragenlijst (17 items), heeft 42% van de jongeren een delict gepleegd tussen de nameting en de follow-up meting. Uit de interventiegroep is hier sprake van bij enkel 17% van de jongeren, bij de controlegroep is dit 86%. Gekeken naar de subschalen bij de verkorte vragenlijst, valt 15% onder de categorie 'vernieling en verstoring openbare orde', 23% valt onder de categorie 'vermogensdelicten' en 62% valt onder de 'gewelddelicten'.

Assumpties

Delinquent gedrag. Gekeken naar de variabele delinquent gedrag (35 items en 17 items) voldoet deze voor zowel de interventiegroep als de controlegroep niet aan de assumptie van normaliteit. Dit is vastgesteld op basis van de *skewness*, *kurtosis* en de *Shapiro-Wilk statistic*. Aan alle andere assumpties werd wel voldaan.

Bij de analyse naar de afhankelijke variabelen 'vernietiging/ verstoring openbare orde', 'vermogensdelicten' en 'gewelddelicten' voldeed enkel de controlegroep bij de variabele gewelddelicten aan de assumptie van normaliteit, gekeken naar de *Shapiro-Wilk statistic*. Ook is er geen sprake van een lineair verband tussen de afhankelijke variabelen. Daarnaast voldoet de subschaal 'vernietiging/ verstoring openbare orde' niet aan de assumptie van homoscedasticiteit, op basis van de *Levene's Test* $F(1,17) = 2,86, p = .002$. Dit wijst op een significant verschil in de varianties in de verschillende groepen, wat als een grove schending wordt gezien bij kleine steekproeven en ongelijke grootte van groepen (Field, 2009).

Denkfouten. De variabelen van denkfouten (egocentrisme, anderen de schuld geven, goedpraten/verkeerd benoemen en van het ergste uitgaan) voldoen aan de assumptie homoscedasticiteit, getest met de *Levene's Test*. Uit de *Shapiro-Wilk tests* bleek dat bij de variabele 'anderen de schuld geven' van de interventiegroep de assumptie van normaliteit geschonden wordt, $D(12) = 0.31, p < .05$.

Moderator etniciteit. Er werd voldaan aan de assumptie van normale verdeling en onafhankelijke metingen. Bovendien werden er geen uitschieters gevonden in de data, hetgeen de veronderstelling van multivariate normaliteit ondersteunt (Field, 2009). Tenslotte was de *Box's M* niet significant ($\alpha < .001$), wat duidt op homogeniteit van variantie. De *Levene's test* die werd uitgevoerd was niet significant waardoor de assumptie van normaliteit niet werd geschonden.

Interventie effecten

Tabel 3 geeft de resultaten van gemiddelden, standaarddeviaties en interventie effecten van delinquent gedrag en denkfouten weer. Tabel 4 geeft de gemiddelden, standaarddeviaties en moderator-effecten van etniciteit op denkfouten en delinquent gedrag weer.

Delinquent gedrag. Met behulp van zelfrapportage is de variabele delinquent gedrag gemeten. Dit is gemeten voor de periode vanaf de nameting (T4) tot de follow-up meting (T5). Uit de ANOVA blijkt dat er geen significante verschillen zijn tussen de interventiegroep NP en de controlegroep CAU op delinquent gedrag. Uit de MANOVA blijkt dat er eveneens geen significante verschillen zijn tussen de interventiegroep NP en de controlegroep CAU op delinquent gedrag, wanneer het gaat om vernietiging/ verstoring openbare orde, vermogensdelicten en gewelddelicten.

Denkfouten. De variabele denkfouten is gemeten met behulp van zelfrapportage op T5. Uit de MANOVA blijkt dat er geen significant verschil is tussen de interventiegroep en controlegroep op het gebied van de zelfbeschermende denkfouten (egocentrisme, anderen de schuld geven, goedpraten/verkeerd benoemen en van het ergste uitgaan). Echter lieten ANOVA's op de uitkomstvariabelen van subschalen van denkfouten wel significant verschil zien tussen NP en CAU, egocentrisme, $F(1,17) = 4.68$, $p = .05$, anderen de schuld geven, $F(1,17) = 8.53$, $p = .01$, goedpraten/ verkeerd benoemen, $F(1,17) = 6.51$, $p = .02$ en van het ergste uitgaan, $F(1,17) = 5.18$, $p = .04$.

Moderator etniciteit. Er werd met behulp van een MANCOVA geen significant interactie effect gevonden tussen etniciteit en conditie op delinquent gedrag, $F(12,4) = 0.49$, $p = .70$, partial $\eta^2 = .11$. Als covariaat werd etniciteit meegenomen in de analyse omdat hier eerder weinig onderzoek naar is gedaan. Er werd met behulp van een MANCOVA tevens geen significant interactie effect gevonden tussen etniciteit en conditie op denkfouten, $F(12,4) = 1.88$, $p = .88$, partial $\eta^2 = .39$. Op basis van de resultaten kan geconcludeerd worden dat de effecten van NP niet verschillen voor autochtone jongeren en jongeren uit minderheidsgroepen gebaseerd op delinquent gedrag en denkfouten.

Tabel 3

Gemiddelden, standaardafwijking, interventie effecten van delinquent gedrag en denkfouten van NP^a (n = 12) vs. CAU^b (n = 7) op zelfrapportage jongeren op voormeting (T1) en follow-up (T5)

	T1			T5			
	M	SD	t	M	SD	F voor groep ^c	η^{2d}
Delinquent gedrag (35 items)						2.70	.13
NP				2.33	3.77		
CAU				5.86	5.61		
Delinquent gedrag (17 items)			3.78			3.40	.17
NP	2.50	2.91		0.58	3.35		
CAU	2.57	3.15		2.71	1.73		
<i>Vernieling/ verstoring openbare orde</i>			1.57				
NP	0.36	0.38		0	0		
CAU	0.14	0.38		0.71	1.50		

EFFECT VAN PREVENTIEVE JUSTITIËLE JEUGDINTERVENTIE

12

<i>Vermogensdelicten</i>			3.62			
NP	0.42	0.51		0.25	0.87	
CAU	0.43	0.53		0.57	1.13	
<i>Gewelddelicten</i>			3.13			
NP	1.75	2.22		0.33	0.89	
CAU	2.00	3.27		1.43	0.98	
Denkfouten						1.83 .34
<i>Egocentrisme</i>			0.57			4.68
NP	3.03	0.64		1.94	0.73	
CAU	2.87	0.43		2.67	0.64	
<i>Anderen de schuld geven</i>			-1.18			8.53
NP	3.01	0.46		1.90	0.69	
CAU	3.37	0.89		2.86	0.69	
<i>Goedpraten/ verkeerd benoemen</i>			0.07			6.51
NP	2.83	0.81		1.98	0.73	
CAU	2.81	0.44		2.92	0.85	
<i>Van het ergste uitgaan</i>			0.19			5.18
NP	2.93	0.58		1.98	0.70	
CAU	2.88	0.47		2.78	0.79	

Noot. ^aNieuwe Perspectieven ^bcare as usual ^cop basis van een multivariate test ^d $\eta^2 =$ Partial Eta Squared

Tabel 4

Gemiddelden, standaardafwijking en moderator-effecten van NP^a (n = 12) vs. CAU^b (n = 7) van etniciteit (autochtone jongeren, n = 6 en jongeren uit minderheidsgroepen, n = 13) op denkfouten en delinquent gedrag

	Conditie	Etniciteit	M	SD	F ^c	η^{2d}
Delinquent gedrag					0.49	1.11
<i>Vernieling</i>	NP	Autochtoon	0.80	1.30		
		Allochtoon	0.00	0.00		
	CAU	Autochtoon	0.00	0.00		
		Allochtoon	0.00	0.00		

<i>Geweld</i>	NP	Autochtoon	1.00	1.41		
		Allochtoon	0.67	0.82		
	CAU	Autochtoon	0.00	0.00		
		Allochtoon	1.00	1.10		
<i>Vermogen</i>	NP	Autochtoon	0.40	0.55		
		Allochtoon	0.17	0.41		
	CAU	Autochtoon	0.00	0.00		
		Allochtoon	0.50	0.55		
Denkfouten					1.88	0.39
<i>Egocentrisme</i>	NP	Autochtoon	1.87	0.68		
		Allochtoon	2.00	0.82		
	CAU	Autochtoon	3.56	0.72		
		Allochtoon	2.52	0.55		
<i>Anderen de schuld geven</i>	NP	Autochtoon	1.54	0.18		
		Allochtoon	2.16	0.81		
	CAU	Autochtoon	3.80	0.83		
		Allochtoon	2.70	0.60		
<i>Goedpraten/ verkeerd benoemen</i>	NP	Autochtoon	1.73	0.39		
		Allochtoon	2.16	0.88		
	CAU	Autochtoon	3.44	0.93		
		Allochtoon	2.83	0.90		
<i>Uitgaan van het ergste</i>	NP	Autochtoon	1.56	0.21		
		Allochtoon	2.29	0.78		
	CAU	Autochtoon	3.09	0.87		
		Allochtoon	2.73	0.86		

Noot. ^aNieuwe Perspectieven ^bcare as usual ^cop basis van een multivariate test ^d $\eta^2 =$
Partial Eta Squared

Discussie

Het huidige onderzoek heeft zich gericht op het lange termijneffect van de interventie NP (experimentele conditie) op delinquent gedrag en denkfouten bij jongeren. Het doel van NP is het voorkomen en/of verminderen van delinquent gedrag en het beïnvloeden van criminogene factoren, zoals denkfouten (De Vries et al., 2014). Het doel van het huidige onderzoek is het achterhalen van de mogelijke sleeper effects van de interventie NP op zowel delinquent gedrag als denkfouten.

Ten eerste is er gekeken naar het hoofdeffect van de interventie, die betrekking heeft op delinquent gedrag. De vraag die vooraf opgesteld is luidt als volgt: *Is er een verschil in het delinquent gedrag tussen de jongeren die NP hebben gevolgd en jongeren die CAU hebben gekregen?* De verwachting, dat er geen verschil zou worden gevonden tussen de experimentele- en controleconditie op delinquent gedrag wordt aangenomen. De uitkomsten van dit onderzoek komen overeen met de eerdere resultaten uit onderzoek van De Vries en collega's (2017).

Tevens is er gekeken naar de effecten van de interventie NP op denkfouten, waarbij de opgestelde onderzoeksvraag als volgt is: *Is er een verschil in denkfouten tussen de jongeren die NP hebben gevolgd en jongeren die CAU hebben gekregen?* De verwachting hierbij stelde dat er geen significant verschil gevonden zou worden, gezien de eerdere uitkomsten van onderzoek naar de effecten van NP door De Vries en collega's (2017). Aan deze verwachting werd eveneens voldaan. Daarnaast blijkt dat denkfouten en dan voornamelijk de zelfbeschermende denkfouten een voorspeller zijn voor recidive (Brugman & Bink, 2011; Devlin, 2008) en uit het onderzoek van De Vries en collega's (2018) bleek dat er geen verschil was in recidive tussen de NP en CAU, wat de uitkomst ondersteunt.

Tot slot is er gekeken naar de rol van etniciteit bij delinquent gedrag en denkfouten. De vraag waarop antwoord is gegeven is als volgt: *Is er een verschil tussen autochtone jongeren en jongeren uit minderheidsgroepen bij delinquent gedrag en denkfouten?* De uitkomst op deze vraag komt overeen met de verwachting op basis van de uitkomsten van een eerder onderzoek van De Vries en collega's (2014), waaruit bleek dat er geen verschil was tussen de autochtone jongeren en de jongeren uit minderheidsgroepen. NP is niet specifiek ontwikkeld voor jongeren uit minderheidsgroepen. Dit gegeven is een mogelijke verklaring voor het feit dat de effectiviteit van NP nagenoeg gelijk is voor autochtone jongeren en jongeren uit minderheidsgroepen. Dit komt overeen met de resultaten uit de metastudie van Wilson en collega's (2003).

Ondanks dat NP is gebaseerd op het effectief gebleken RNR-model van Andrews, Bonta en Hoge (1990), geeft de NP-methodiek onvoldoende uitvoering aan het risicoprincipe. Zo blijkt uit de eerdere studies naar de korte en lange termijneffecten van NP dat de beoogde doelgroep onvoldoende wordt bereikt (De Vries et al., 2017; De Vries et al., 2018). In de praktijk van NP werden bijvoorbeeld jongeren met een zeer hoog of zeer laag recidiverisico toegelaten tot de interventie, terwijl NP (en de intensiteit van het programma) is bedoeld voor jongeren met een laag tot medium recidiverisico. Dit betekent een mismatch tussen het recidiverisico en intensiteit van de interventie. Deze mismatch kan worden verklaard door het feit dat risicotaxatie niet standaard plaatsvond en de inzet van een betrouwbaar en valide risicotaxatie instrument ontbrak in de praktijk. (De Vries et al., 2018; Geldrop, Groen, Hilhorst, Burmann, & Rietveld, 2004). Kortom, onvoldoende

navolging van het risicoprincipe kan een verklaring zijn voor de nul effecten (De Vries, et al., 2015).

Daarnaast wordt het behoefteprincipe geschonden bij het betrekken van denkfouten. Namelijk in minder dan 60% van de trajecten zijn de kernactiviteiten 5G-gesprek, probleemoplossende vaardigheden, *modeling*, praktische hulp bieden, vindplaatsgericht werken, contact opnemen met vrienden en VIP's zoeken, ingezet (De Vries, et al., 2015; Eddy & Chamberlain, 2000; Huey, Henggeler, Brondino, & Pickrel, 2000). De schending van zowel het risicoprincipe als het behoeftebeginsel laat zien dat het RNR-model niet correct is geïmplementeerd en uitgevoerd bij NP.

Ten slotte is de integriteit van het programma van NP een mogelijke verklaring voor de gevonden resultaten (De Vries et al., 2017). Ondanks dat de programma integriteit gemiddeld tot hoog scoort, hebben De Vries en collega's (2014) een laag niveau van therapietrouwheid gevonden in de nazorgfase. Hierdoor wordt een belangrijk stuk van een interventie overgeslagen. Het afmaken van een behandeling zorgt voor een maximaal resultaat (Taxman & Bouffard, 2000).

Sterke en zwakke punten

Een sterk gegeven binnen deze studie is dat het een goed theoretisch onderbouwde interventie was waarin het langetermijneffect van NP onderzocht is. Resultaten die gebaseerd zijn op meer dan een jaar na afronding van de interventie kunnen inzicht geven in de effectiviteit van NP op langere termijn. Op die manier kunnen mogelijke sleeper effecten worden onderzocht. Effecten van interventies kunnen namelijk in sommige gevallen pas na een langere periode na afronding van de interventie optreden (Bell, Lynes, & Kolvin, 1989). Een ander sterk punt van het onderzoek is dat er gebruik is gemaakt van het RCT-design. Het gebruik van dit design is de beste keuze bij het onderzoeken van de werkzaamheid van een interventie, omdat middels RCT-onderzoek uitgesloten kan worden dat de resultaten van een interventie toegeschreven worden aan andere factoren dan het doel wat de interventie probeert te bereiken (Weisburd, 2010).

Een beperking binnen deze studie is dat er niet naar alle uitkomsten werd gekeken, alleen naar delinquentie en denkfouten en niet naar relaties met vrienden en ouders, wat belangrijke subdoelen waren binnen NP. Daarnaast kent het huidige onderzoek methodologische beperkingen, namelijk dat het onderzoek is gebaseerd op een kleine onderzoeksgroep ($n=19$). Bij effectonderzoek is het belangrijk dat gebruik wordt gemaakt van een experimentele- en controlegroep van minimaal 64 personen per conditie. Hierdoor is de power groter en worden significante verschillen sneller ontdekt (Cohen, 1992). Aan deze voorwaarde werd bij de eerste meting al niet voldaan. Er is dan ook geen rekening gehouden met de *rate of attrition*, waarbij er wordt gekeken hoe groot het percentage is van de initiële groepsgrootte aan het eind van de studie nog beschikbaar is (Van Loon, Van der Meulen, & Minnaert, 2015).

Doordat de gegevens (waaronder telefoonnummer) van de jongeren verouderd waren, kon er maar een selecte groep worden bereikt en was het uitvalspercentage hoog. Van deze selecte groep waren het met name de gemotiveerde jongeren die van zich lieten horen waardoor er sprake was van een selection bias. Tevens is er in huidig onderzoek uitsluitend gebruik gemaakt van de resultaten die verkregen zijn door rapportage door de jongere. Zelfrapportage kan leiden tot een vertekend beeld over de behaalde resultaten, aangezien alle gegevens van dezelfde beoordelaar komen (Reitz, Prinzie, Dekovic, & Buist, 2008). Gebruik van een extra informatiebron was in dit onderzoek wenselijk geweest, echter waren hiervoor de nodige middelen niet beschikbaar. Een ander zwak aspect in het onderzoeken van de effecten van NP is het gebruik van een actieve controleconditie (CAU). Het vergelijken van NP met CAU kan hebben geleid tot een onderschatting van de gemiddelde effectgrootte. Ethisch gezien kan de controlegroep niet worden weerhouden van iedere andere vorm behandeling (May & Mathijssen, 2015). De heterogene aard van CAU en de mogelijke effectieve behandelingen binnen deze conditie zouden kunnen hebben geresulteerd in een lagere gemiddelde effectgrootte.

Tenslotte zijn er in het huidige onderzoek zijn meerdere assumpties voor het uitvoeren van analyses geschonden. Ondanks de schending van meerdere assumpties, is er voor gekozen om de analyses toch uit te voeren. Het schenden van de assumptie van homoscedasticiteit heeft grote gevolgen wanneer er sprake is van ongelijke groepen en wanneer er sprake is van kleine steekproeven. Echter zijn er geen goede non-parametrische alternatieven voor een MANOVA, waardoor de voorkeur uitgaat om ondanks de schending toch een MANOVA uit te voeren (Field, 2009). Daarnaast stellen Zimmerman (2004) en Kim en Cribbie (2018) dat er andere betere opties zijn dan de Levene's test, waarbij gekeken wordt naar de op gelijkwaardigheid gebaseerde tests van populatievariantie.

Conclusie en aanbevelingen

Het is van belang om te voorkomen dat jongeren aanhoudend delinquent gedrag ontwikkelen. Evidence-based preventieprogramma's en onderzoek hiernaar zijn essentieel om de werkende en niet werkende onderdelen te ontdekken (Nation et al., 2003). Uit eerder onderzoek van De Vries en collega's (2017; 2018) bleken er geen verschillen te zijn tussen NP en CAU op delinquentie en denkfouten. Uit huidig onderzoek blijkt dat er ook op de langere termijn geen verschil is tussen NP en CAU op met betrekking tot delinquent gedrag en denkfouten.

Ondanks het uitblijven van effect van NP, zijn er punten om de interventie te verbeteren. Een aanbeveling is om een vergoeding beschikbaar te stellen voor deelname aan een onderzoek naar NP. Dit zou ervoor kunnen zorgen dat er meer jongeren zouden willen participeren in het onderzoek. Daarnaast wordt er aanbevolen om in het vervolg voor de uitvoering van NP meer in te gaan op de navolging van het risicoprincipe. Daarbij

is het van belang dat de beoogde doelgroep wordt bereikt en er een goede risicotaxatie wordt uitgevoerd. De inzet van een betrouwbaar risicotaxatie instrument zou kunnen zorgen voor een nauwere aansluiting van de interventie bij de kenmerken van jongeren. Bij vervolgonderzoek wordt geadviseerd om te controleren in de praktijk met het theoretische RNR-model om te kijken of écht alle aspecten worden meegenomen.

Referenties

- Andrews, D. A. & Bonta, J. (2010). Rehabilitating Criminal Justice Policy and Practice. *Psychology, Public Policy, and Law*, 16(1), 39-55. doi:10.1037/a0018362
- Andrews, D. A., Bonta, J., & Hoge, R. D. (1990). Classification for effective rehabilitation: Rediscovering psychology. *Criminal justice and Behavior*, 17(1), 19-52. doi:10.1177/0093854890017001004
- Barriga, A. Q., Landau, J. R., Stinson, B. L., Liau, A. K., & Gibbs, J. C. (2000). Cognitive distortion and problem behaviors in adolescents. *Criminal justice and behavior*, 27(1), 36-56. doi:10.1177/0093854800027001003
- Bell, V., Lynes, S., & Kolvin I. (1989). Play group therapy: processes, patterns and delayed effects. In Schmidt, M.H., & Remschmidt, H. (Red.), *Needs and Prospects of Child and Adolescent Psychiatry* (p. 301-322). Hogrefe and Huber: Stuttgart
- Bonta, J., & Andrews, D. A. (2007). Risk-Need-Responsivity Model for Offender Assessment and Rehabilitation. Geraadpleegd op: <http://www.courtinnovation.org/sites/default/files/documents/RNRModelForOffeneAssessmentAndRehabilitation.pdf>
- Beerthuizen, M. G. C. J., Tollenaar, N., & Van der Laan, A. M. (2017). De psychometrische kenmerken van de MZJ- vragenlijst over gedigitaliseerde, cyber- en offlinedelicten bij jongeren. Geraadpleegd op https://www.wodc.nl/binaries/Cahier%202017-4_2699b_Volledige%20tekst_nw_tcm28-250944.pdf
- Boutellier, H. (2003), *De veiligheidsutopie: Hedendaags onbehagen en verlangen rond misdaad en straf*. Den Haag: Boom Juridische uitgevers
- Brugman, D., & Bink, M. D. (2011). Effects of the EQUIP peer intervention program on self-serving cognitive distortions and recidivism among delinquent male adolescents. *Psychology, Crime & Law*, 17(4), 345-358. doi:10.1080/10683160903257934
- Brugman, D., Nas, C. N., & Van der Velden, F. (2011). *Hoe Ik Denk vragenlijst (HID), handleiding*. Amsterdam: Boom test uitgevers.
- Centraal Bureau voor de Statistiek (2016). *Jaarrapport Integratie 2016*. Geraadpleegd op <https://www.cbs.nl/nl-nl/achtergrond/2016/47/criminaliteit>
- Cohen, J. (1992). A power primer. *Psychological Bulletin*, 112(1), 155-159.
- de Vries, S. L., Hoeve, M., Asscher, J. J., & Stams, G. J. J. (2014). The effects of the prevention program 'New Perspectives' (NP) on juvenile delinquency and other life domains: study protocol for a randomized controlled trial. *BMC psychology*, 2(1), 10. doi:10.1186/2050-7283-2-10
- De Vries, L. A., Hoeve, M., Asscher, J. J., & Stams, G. J. J. M. (2018). The Long-Term Effects of the Youth Crime Prevention Program 'New Perspectives' (NP) on

- Delinquency and Recidivism. *International Journal of Offender Therapy and Comparative Criminology*, 00(0), 1-23. doi:10.1177/0306624X17751161
- De Vries, L. A., Hoeve, M., Assink, M., Stams, G. J. J. M., & Asscher, J. J. (2015). Practitioner review: effective ingredients of prevention programs for youth at risk of persistent juvenile delinquency—recommendations for clinical practice. *Journal of Child Psychology and Psychiatry*, 56(2), 108-121. doi:10.1111/jcpp.12320
- De Vries, L. A., Hoeve, M., Wibbelink, J. M., Asscher, J. J., & Stams, J. M. (2017). A randomized controlled trial of the effectiveness of the youth crime prevention program 'New Perspectives' (NP): Post-treatment changes and moderator effects. *Children and Youth Services Review*, 82, 413-426. doi:10.1016/j.childyouth.2017.10.011
- Devlin, R.S. (2008). *Responsible adult culture: Cognitive and behavioral changes at a community-based correctional facility* (Doctoral dissertation, The Ohio State University). Geraadpleegd op <https://etd.ohiolink.edu/>
- Eddy, J. M., & Chamberlain, P. (2000). Family management and deviant peer association as mediators of the impact of treatment condition on youth antisocial behavior. *Journal of Consulting and Clinical Psychology*, 68(5), 857. doi:10.1037/0022-006X.68.5.857
- Farrington, D. P., Gaffney, H., Lösel, F., & Tofti, M. M. (2017). Systematic reviews of the effectiveness of developmental prevention programs in reducing delinquency, aggression and bullying. *Aggression and Violent Behavior*, 33, 91-106. doi:10.1016/j.avb.2016.11.003
- Field, A. P. (2009). *Discovering statistics using SPSS*. London, England: SAGE
- Flückiger, C., & Del Re, A. C. (2017). The sleeper effect between psychotherapy orientations: a strategic argument of sustainability of treatment effects at follow-up. *Epidemiology and Psychiatric Sciences*, 26, 442-444. doi:10.1017/S2045796016000780
- Frick, P. J., & Vinding, E. (2009). Antisocial behavior from a developmental psychopathology perspective. *Development and Psychopathology*, 21(4), 1111-1131. doi:10.1017/S0954579409990071
- Geldrop, M., Groen, H., Hilhorst, N., Bürmann, A., & Rietveld, M. (2004). *Evaluatie Nieuwe Perspectieven 1998-2003*. Amsterdam: DSP-groep BV.
- Homel, R., Freiberg, K., & Branch, S. (2015). CREATE-ing capacity to take developmental crime prevention to scale: A community-based approach within a national framework. *Australian & New Zealand Journal of Criminology*, 48(3), 367-385. doi:10.1177/0004865815589826
- Huey Jr, S. J., Henggeler, S. W., Brondino, M. J., & Pickrel, S. G. (2000). Mechanisms of change in multisystemic therapy: Reducing delinquent behavior through therapist

- adherence and improved family and peer functioning. *Journal of consulting and clinical psychology*, 68(3), 451. doi:10.1037/0022-006X.68.3.451
- Katsiyannis, A., Ryan, J. B., Zhang, D., & Spann, A. (2008). Juvenile delinquency and recidivism: The impact of academic achievement. *Reading & Writing Quarterly*, 24(2), 177-196. doi:10.1080/10573560701808460
- Kim, Y. J., & Cribbie, R. A. (2017). ANOVA and the variance homogeneity assumption: Exploring a better gatekeeper. *British Journal of Mathematical and Statistical Psychology*, 71(1), 1-12. doi:10.1111/bmsp.12103
- Koehler, J. A., Lösel, F., Akoensi, T. D., & Humphreys, D. K. (2013). A systematic review and meta-analysis on the effects of young offender treatment programs in Europe. *Journal of Experimental Criminology*, 9(1), 19-43. doi: 10.1007/s11292-012-9159-7
- Liau, A. K., Barriga, A. Q., & Gibbs, J. C. (1998). Relations between self-serving cognitive distortions and overt vs. covert antisocial behavior in adolescents. *Aggressive Behavior*, 24(5), 335-346. doi:10.1002/(SICI)10982337(1998)24:5<335:AID-AB1>3.0.CO;2-G
- Loeber, R. N. (1990). Development and Risk Factors Of Juvenile Antisocial Behavior And Delinquency. *Clinical Psychology Review*, 10, 1-41. doi:10.1016/0272-7358(90)90105-J
- Loeber, R. N, & Farrington, D. P. (2007). Young children who commit crime: epidemiology, developmental origins, risk factors, early interventions, and policy implications. *Development and Psychopathology*, 12, 737-762.
- May, A., & Mathijssen, J. (2015). *Alternatieven voor RCT bij de evaluatie van effectiviteit van interventies?!*. Geraadpleegd op <https://www.zonmw.nl/nl/onderzoek-resultaten/doelmatigheidsonderzoek/passend-onderzoeksdesign/>
- May, J., Osmond, K., & Billick, S. (2014). Juvenile Delinquency Treatment and Prevention: A Literature Review. *Psychiatr Q*, 85, 295-301. doi:10.1007/s11126-01409296-4
- Moffit, T. E. (1993). Adolescence-limited and life-course-persistent antisocial behavior: a developmental taxonomy. *Psychological Review*, 100(4), 674-701. doi:10.1037/0033-295X.100.4.674
- Nation, M., Crusto, C., Wandersman, A., Kumpfer, K. L., Seybolt, D., Morrissey-Kane, E., & Davino, K. (2003). What works in prevention: Principles of effective prevention programs. *American Psychologist*, 58(6-7), 449. doi:10.1037/0003-066X.58.6-7.449
- Prins, P., & Braet, C. (2014). *Handboek klinische ontwikkelingspsychologie* (tweede druk). Geraadpleegd op: <https://link-springer-com.proxy.library.uu.nl/content/pdf/10.1007/978-90-368-095-0.pdf>

- Reitz, E., Prinzie, P., Dekovic, M., & Buist, K.L. (2008). Ouderlijke kennis, contacten met leeftijdsgenoten en externaliserend probleemgedrag van adolescenten. Een longitudinaal onderzoek. *Kind en Adolescent, 29*(3), 134 -146.
doi:10.1007/BF03076753
- Tabachnick, B. G., & Fidell L. S. (2013). *Using Multivariate Statistics*. Boston: Pearson.
- Taxman, F. S., & Bouffard, J. A. (2000). The importance of systems in improving offender outcomes: New frontiers in treatment integrity. *Justice Research and Policy, 2*(2),37-58. doi:10.3818/JRP.2.2.2000.37
- Van Aar, J., Leijten, P., Orobio de Castro, B., & Overbeek, G. (2017). Sustained, fade-out or sleeper effects? A systematic review and meta-analysis of parenting interventions for disruptive child behavior. *Clinical Psychology review, 51*, 153-163. doi:10.1016/j.cpr.2016.11.006
- Van Loon, D., Van der Meulen, F., & Minnaert, E. M. G. (2015). Effectonderzoek in de gedragswetenschappen [Google Books]. Verkregen van:
https://books.google.nl/books?id=IMh6CgAAQBAJ&pg=PA275&lpg=PA275&dq=groepsgrootte+bij+effectonderzoek&source=bl&ots=u_uO_CQ3aW&sig=i-A8wMy343Bdj9iq8YyTjWhqYzM&hl=nl&sa=X&ved=0ahUKEwjU57Pw8r7bAhUC7xQKHVQ5BikQ6AEIUzAG#v=onepage&q=groepsgrootte%20bij%20effectonderzoek&f=false
- Van der Laan, A. M., & Beerthuizen, M. G. C. J. (2018). Monitor Jeugdcriminaliteit 2017. Geraadpleegd op: <https://www.wodc.nl/onderzoeksdatabase/2849a-monitor-jeugdcriminaliteit-2017.aspx>
- Van der Laan, A. M., & Blom, M. (2006). *Jeugddelinquentie: risico's en bescherming. Bevindingen uit de WODC Monitor Zelfgerapporteerde Jeugdcriminaliteit 2005*. Den Haag: WODC.
- Van der Laan, A. M., Blom, M., & Kleemans, E. R. (2009). Exploring long-term and short-term risk factors for serious delinquency. *European Journal of Criminology, 6*, 419-438. doi:10.1177/1477370809337882
- Weerman, F. (2017). Wetenschappelijk Onderzoek- en Documentatiecentrum. (2017, maart). Dalende Jeugdcriminaliteit. *Justitiële Verkenningen, 43*(1). Geraadpleegd op https://www.wodc.nl/binaries/JV1701-Volledige%20tekst_tcm28-248443.pdf
- Weisz, J. R., Sandler, I. N., Durlak, J. A., & Anton, B. S. (2005). Promoting and protecting youth mental health through evidence-based prevention and treatment. *American Psychologist, 60*, 628. doi:10.1037/0003-066X.60.6.628
- Weisburd, D. (2010). Justifying the use of non-experimental methods and disqualifying the use of randomized controlled trials: challenging folklore in evaluation research

in crime and justice. *Journal of experimental Criminology*, 6, 209-227.

doi:10.1007/s11292-010-9096-2

Wilson, S. J., Lipsey, M. W., & Soydan, H. (2003). Are mainstream programs for juvenile delinquency less effective with minority youth than majority youth? A meta-analysis of outcomes research. *Research on Social Work Practice*, 13, 3-26.

doi:10.1177/1049731502238754

Zimmerman, D. W. (2004). A note on preliminary tests of equality of variances. *British Journal of Mathematical & Statistical Psychology*, 57, 173-181. doi:10.1348

/000711004849222

Bijlage 1: Uitleg metingen

Tabel 1

Uitleg metingen

Meting	Afname
T1	Meting voor het starten van de interventie
T2	Na drie maanden intensieve hulp
T3	Na zes maanden nazorg
T4	Follow-up meting: twaalf maanden na T3
T5	Huidige onderzoek

Bijlage 2: Scrollformulier

Informatie over je scriptie

Gelieve dit formulier op te slaan, te wijzigen en samen met de digitale eindversie van je scriptie naar je begeleider te mailen. Voor vragen kijk op: <http://studion.fss.uu.nl/helpdesk/student/scrol>

Studentnummer: *	6193285
Initialen & voorvoegsels: *	A.D.D.
Achternaam: *	Chamuleau
Opleiding: *	Premaster Clinical, Child Family and Education studies

Eventuele tweede student

Studentnummer:	6206247
Initialen & voorvoegsels:	J.A.
Achternaam:	Dijkema
Opleiding:	Premaster Clinical, Child Family and Education studies

Eventuele derde student

Studentnummer:	6271634
Initialen & voorvoegsels:	F.
Achternaam:	Sprengers
Opleiding:	Premaster Clinical, Child Family and Education studies

Begeleider

Naam begeleider: *	L.A.de Vries
Naam evt. 2 ^e begeleider:	

Scriptie

Titel Scriptie: *	Nieuwe Perspectieven
Taal Scriptie: *	Nederlands

Samenvatting:	This study investigated the long-term effectiveness of the prevention program <i>New Perspective</i> (NP) among adolescents. The aim of NP is to prevent adolescents from developing persistent criminal behavior. This study examined delinquent behavior, cognitive distortions and the moderating effect of ethnic background. The study is based on an existing database from a previous research among these at-risk youth. In the previous study the adolescents were randomly assigned to NP or care as usual (CAU). In total 19 adolescents (NP, $n = 12$, CAU, $n = 7$) responded on the recall for the fifth measurement. Self-report data were collected to assess delinquent behavior and cognitive distortions. The data of the primary outcomes (delinquent behavior and cognitive distortions) were analyzed with <i>MANOVA</i> 's. Ethnic background (used as a covariate) was analyzed with a <i>MANCOVA</i> . The results showed no significant difference between NP and CAU. Ethnic background did not appear to moderate the effects of NP. The conclusion of this study is that there is no difference between NP and CAU on delinquent behavior and cognitive distortions. Future research should include more participants, so the outcome can be more generalized. Furthermore, future research should focus on the program integrity.
Trefwoorden: (gescheiden door ;)	New Perspective; juvenile delinquency; prevention; delinquent behavior; cognitive distortions
Openbaar tonen: *	Nee
Of pas tonen na datum:	

Ingevuld op: * 21-06-2018

Door: * Nadine Chamuleau

* = Verplicht in te vullen velden